

Verandering: van de lege bungelende cocon naar iets nieuws

Elke 7 jaar van ons leven staat in het teken van een andere ontwikkeling. Zo staat onder andere te lezen op de website van Holistik (<https://holistik.nl/chakras-leeftijd/>). En 'toevallig' is het zo dat ik ongeveer 7/8 jaar geleden ook een tijdje een min-of-meersabbatical nam in de periode dat mijn dochter bijna naar school ging.

Misschien ten overvloede, maar wellicht heb je het niet zo gevolgd, zal ik nogmaals uiteenzetten wat er allemaal zo'n beetje is gebeurd. Terugkijkend is er al een paar jaar iets gaande wat voor mijn gevoel bij elkaar kwam vanaf eind september 2022, in een soort trechter. En als je prut met stukjes (excuus voor het beeld dat je nu in je hoofd hebt) door een trechter wilt duwen, dan gaat dat gepaard met moeite, verstopping, water dat er niet meer doorheen stroomt. Zo voelde dat op alle lagen van mijn leven. Van concreet; hoe delen wij als gezin de week in, tot aan dingen uit het verleden in de vorm van herinneringen en gebeurtenissen en daaraan verbonden gevoelens en letterlijk in de vorm van om de zoveel tijd een ruimte in huis uitmesten. En fysiek; alle langdurige klachten die mij letterlijk tot stilstand brachten (enkel, orthopeed, injectie en een rare griep en last van mijn galblaas). Dat is het zo'n beetje in een notendop. De ijsberg, waarvan je weet dat er zich onder water een veel groter deel bevindt.

En daarom moest ik een streep trekken onder zoals het was. Want dat werkte niet meer. En of het nou zo is dat mijn lichaam maakte dat ik voor alles de tijd ging nemen? Ik was al begonnen met stappen nemen om de dingen die mij teveel energie kosten qua werk en onze gezinsweekindeling aan te passen, maar dat ging stapsgewijs en niet van de ene op de andere dag.

In februari had ik het gevoel dat ik een lege cocon was, bungelend aan een takje. De inhoud vervlogen. Ondertussen voelt het alsof een niet meer passende jas of een soort wetsuit wordt uitgetrokken, op weg naar de nieuwe. Ik ben er dus nog niet. En daarom vind ik het zo frappant hoe veel dingen 'toevallig' tegelijk komen.

De MamaCoach

Met het werk dat ik deed (komt weer, maar dan anders) was ik veel bezig met andere mensen. En niet een paar in de week, maar best wel veel. En als je niet kunt geven wat er nodig is, dan moet je dat ook niet willen doen. Want als zo'n verandering zoals hierboven beschreven zich aan je opdringt, kan ik niet anders dan of volledig dit, of volledig dat. Zo van: 'let's go!!' Je stapt in de Baron (Efteling) en ondertussen kun je niet ook nog wat anders doen. Je zit volledig in die attractie.

Wat het weer wordt na deze attractie heb ik enigszins vormgegeven met ruimte erin zodat ik er kan zijn voor de volgende dingen.

Verbinden

Een van de dingen waar ik niet mega goed in ben, en ik wilde zeggen van nature maar van 'nurture' zou beter op zijn plaats zijn, is verbinden. En dan verbinden van echt helemaal met je billen bloot. Doodeng vind ik dat. Daar ben ik me bewust van en al een tijdje mee bezig. En daarin maak ik een ontwikkeling door. Gelukkig. Ik zou het zonde vinden om 40 jaar op deze planeet te zijn en de volgende 40 jaar zo door te gaan als er zoveel meer connectie te maken is met de mensen die het dichtste bij me staan. En te ervaren hoe gaaf het is om dit te gaan durven, doen en te voelen en te merken hoe die ander vervolgens ook mee verandert.

Die veranderingen van die ander en het verbinden leveren een letterlijke verbinding op op zakelijk vlak. Die ik al langer wilde en voor me zag omdat de situatie van mij en die ander (vul zelf maar in)

niet zo standaard is. Nu zijn we bezig dit op orde te maken zodat we voor de toekomst alles hebben geregeld, ook voor de kinderen en we meer samen alles dragen. Hoe gaaf dat dit nu zo tegelijk ontwikkelt, vind je niet? Dus daar reserveer ik dan concreet gezien ook wat ruimte voor in de week om deze taken te kunnen uitvoeren zodat ik niet direct mezelf klem zet, dat is namelijk een van mijn kwaliteiten...

Trouw en dankbaarheid

Onze Joep (10/5/23 wordt hij 10) is bejaard. Onze podenco kwam met 6 maanden bij ons, dus is er al 9,5 jaar. Ik noemde hem altijd mijn bodyguard. Als mijn man er niet was, was hij er. Een grote hond, waaks. Heel prettig. Onze voordeur kon voor de helft open. Met de kleine kinderen in huis en alleen met veel groen om ons heen (en mijn ouders woonden toen in Friesland) voelde ik me niet altijd veilig. Zou ik de voordeur open maken (voor de helft) dan stond hij met zijn poten op die onderste helft naast me. Diegene die dan aanbelde zette wel een stapje naar achteren.

En met hardlopen hetzelfde (als dat al ging in die periode). 's Avonds lopen? Geen probleem, Joep liep mee. Hij heeft mij en ons gezin zoveel gegeven. Daarom wil ik tijdens zijn laatste aardse periode tijd in ontspanning met hem doorbrengen. Respectvol en met aandacht omgaan met ouderen (of dat nou gaat om een hond of mens, zij maken deel uit van het gezin) is iets moois en iets wat ik wil doen en waar ik spijt van zou hebben als ik het niet zou hebben gedaan.

En waar ben ik in dit hele verhaal?

Ik denk in plaatjes. Ik zag mezelf van bovenaf in een zeilboot op zee. De zeilen in. Dobberend en richtingloos. Ik lag in de zeilboot, op mijn rug, handen onder mijn hoofd gevouwen, kijkend naar de lucht. Water is het symbool voor vrouwelijke energie hoorde ik onlangs. Dat is ook een van de lagen waar ik mee bezig ben (hoe noem je dat; energetisch/spiritueel?) want tot nu was het vooral doorgaan op wat ik had geleerd en gezien: wilskracht, ratio, doorduwen.

Onlangs ontving ik de Reiki 2 inwijding. Terwijl dit gebeurde zag ik de wind in de zeilen komen en dat ik koers zet richting de zon. Supercool vond ik dit beeld. En ik ben 'er' nog niet. En ik denk ook niet dat je 'er' ooit bent, dat wij als mens altijd onderweg zullen zijn. Maar nu was de weg er een als het Suezkanaal van een paar jaar terug.

Ik heb getwijfeld om dit alles (en veel heb ik weggelaten, want dat houd ik lekker voor mezelf) te delen. Want er is al zoveel te lezen op het wereldwijde web. En wie zou dit willen lezen en weten? En hoe vluchtig wordt het gelezen? Geen idee. Maar de intentie is zuiver. En misschien is het belangrijkste.

In het najaar ga ik weer uitvoerend aan de slag voor De MamaCoach (en man, dat is soms lastig, want mijn ikigai* ben ik soms even kwijt nu!) en zie ik ernaar uit om vanuit de verbinding met andere geboortewerkers en docenten van alles te kunnen bieden in deze fase van transformatie. Vanuit de verbinding met mezelf in een nieuw jasje.

Liefs Elzelien

*dat waarvoor je je bed uit wilt komen, je passie

